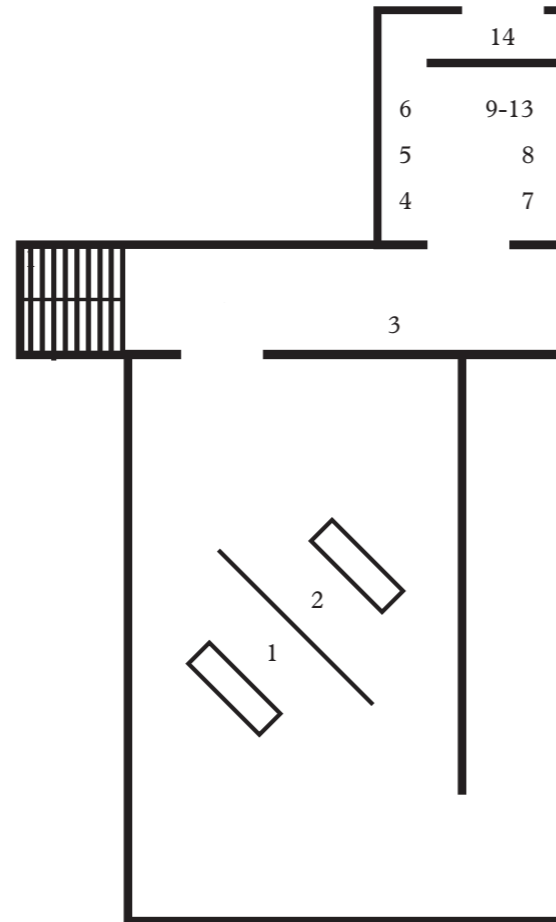

1. **The Syphilis of Sisyphus**, 2011
HD video, 10'34"
2. **The Minotaur Trilogy**, 2013-2015
HD video, 11'46", 13'15" & 15'33"
3. **Muurschildering**
Zwarte lakverf
4. **Priapus, 2013**
Collage op papier met houtskool, waterverf en gouache
5. **Minotaur with Ariadne**, 2013
Collage op papier met houtskool, waterverf en gouache
6. **Lightning over Miss Barley**, 2013
Collage op papier met houtskool, waterverf en gouache
7. **Daedalus' Sketch 1**, 2014
Inkt en gouache op papier
8. **Daedalus' Sketch 2**, 2014
Inkt en gouache op papier
9. **Swinburne after Rossetti**, 2014
Gekleurde inktafdruk
10. **Swinburne with Circles**, 2014
Gekleurde inktafdruk
11. **Swinburne with Flowers**, 2014
Gekleurde inktafdruk
12. **Swinburne after Scott**, 2014
Gekleurde inktafdruk
13. **Swinburne after Pellegrini**, 2014
Gekleurde inktafdruk
14. **Maskers van Priapus Agonistes**, 2013
Beschildeerde neopreen, pruiken in synthetische vezels

MARY REID KELLEY

30.09.16 × 08.01.17

De films van Mary Reid Kelley (°1979, Verenigde Staten) en haar partner Patrick Kelley bevinden zich op het snijvlak van teken- en schilderkunst, stop-motion animatie, performance en poëzie. Haar films gaan terug op specifieke historische gebeurtenissen en culturele fenomenen. Ze vormen de aanleiding om vragen te stellen naar gender identiteit, seksualiteit en vergankelijkheid. Woord en beeld houdt Mary Reid Kelley bewust artificieel. Zo gebruikt ze rijmverzen en creëert ze een hoogsteigen zwart-witte visuele identiteit. De artistieke autonomie binnen de samenwerking, kleinschaligheid en tijdsintensiteit waarmee iedere videoproductie tot stand komt, bepalen mee het eindresultaat.

Biografie

Mary Reid Kelley (°1979, Verenigde Staten) leeft en werkt in Olivebridge, New York. Recent exposeerde ze in het Hammer Museum Los Angeles (2015), de Neuer Kunstverein Wien in Wenen (2014) en het Boston Institute for Contemporary Art (2013). Eerder dit jaar won ze de MacArthur Prize 2016 en de Baloise Art Prize voor haar laatste film *This is Offal*. Haar werk wordt vertegenwoordigd door Fredericks & Freiser Gallery in New York, Pilar Corrias in Londen, Susanne Vielmetter Los Angeles Projects en Arratia Beer in Berlijn. Terzelfdertijd als deze tentoonstelling in M Leuven, is in Kunsthalle Bremen *A Marquee Piece of Sod. The WWI films of Mary Reid Kelley* te zien (tot 19.02.17). Beide tentoonstellingen zijn complementair en tonen zo voor het eerst het volledige video oeuvre van Mary Reid Kelley in Europa.

Publicaties

In de M-shop zijn de volgende publicaties van Mary Reid Kelley te verkrijgen:

- Mary Reid Kelley. *Working Objects and Videos*, Samuel Dorsky Museum of Art – State University of New York at New Paltz, University Art Museum, State University of New York at Albany, 2014, € 23.5
- Mary Reid Kelley. *A Marquee Piece of Sod*, Kunsthalle Bremen, 2016, € 7.5

Visuele identiteit

De zwart-witte films van Mary Reid Kelley en Patrick Kelley zijn tweemansprojecten: van de voorbereidende research, de scripts, het acteren en de decors, tot de zware clowneske make-up, de kostuums, het filmen, de digitale sets, de storyboarding en editing. In de video's neemt Mary Reid Kelley bijna alle personages voor haar eigen rekening. Hierbij zijn haar ogen steeds bedekt door abstracte weergaven van ogen, waardoor het gezicht een soort cartoonesk masker wordt. Ze creëert de geabstraheerde kostuums, props en sets aan de hand van haar tekeningen en schilderijen. Door hun scherpe zwarte contouren lijken ze louter grafische weergaven en geen volumes. Deze schijnbare tweedimensionaliteit evocert het handgemaakte karakter van vroege vormen van cinema zoals expressieve stomme films.

“Ik sta er altijd van te kijken wanneer men het heeft over het ambachtelijke van het werk omdat het geen esthetiek is die we kiezen uit een breed aanbod aan oplossingen. Ik denk dat onze films eruit zien zoals ze eruit zien, omdat het in essentie tweemanspresentaties zijn.”

Inspiratiebronnen

Wat haar hoogsteigen beeldtaal betreft, geeft Mary Reid Kelley aan dat een modernistische kunstenaar zoals Fernand Léger (1881-1955) een inspiratie was voor de vormen met grisaille schaduwen en de kubistisch aandoende grafische stijl die ze hanteert in haar video's, tekeningen en schilderijen.

“Veel van mijn schilderen impliceert ‘wegschilderen’ of redactie, visuele informatie verwijderen die eigen is aan het object en het vervangen door een grafische weergave.”

Referenties naar een meer recente kunstgeschiedenis lijken onder meer het werk van Cindy Sherman (1954-) in de manier waarop Reid Kelley zichzelf als vrouw in scène zet voor zowel mannelijke als vrouwelijke rollen. Het doorgedreven inzetten van schilder- of tekenkunst in haar video's ligt dan weer in het verlengde van het videowerk van bijvoorbeeld Tony Oursler (1957-) of dat van Kara Walker (1969-).

Scripts

Mary Reid Kelley schrijft de teksten voor de video’s op basis van een onderzoek naar (cultuur)historische gebeurtenissen en fenomenen. Met de rijmende verzen wil ze een afstand creëren ten opzichte van de geschiedenis en stelt ze vragen naar thema’s als vrouwelijke identiteit, seksualiteit en vergankelijkheid. De teksten evolueerden van gedichten in haar eerste video’s (2008-2011) naar complexe scripts die bol staan van woordspelingen. Dit spel met woorden doorbreekt het strakke stramien van het rijmen en het reciteren in verzen door uiteenlopende betekenislagen toe te laten. Hierdoor worden verschillende interpretaties mogelijk, die niet noodzakelijk allemaal in beeld worden gebracht in haar films.

“Er is een groot verschil tussen de vorm van verzen

“Er is een groot verschil tussen de vorm van verzen en spreektaal – tussen het momentgebonden gesprek van een persoon, en de kunst van poëzie. En er is een analogie tussen dat verschil en het verschil tussen een levende persoon en een cartoonbeeld van diezelfde persoon. Ik denk dat deze artificiële werelden die deel uitmaken van de video’s, zo fascinerend zijn omdat hoewel ze zo geformaliseerd en gestileerd zijn, ze iets kunnen beschrijven van het mens zijn dat realisme niet helemaal kan vatten, ongeacht hoeveel detail er is weergegeven.”

“De wereld van de video is een wereld van de film

The Syphilis of Sisyphus, 2011

The Syphilis of Sisyphus vertelt het verhaal van Sisyphus, een zwangere prostituee in het 19de-eeuwse Frankrijk. Met deze film belicht Mary Reid Kelley de positie van de vrouw in het verleden, een onderwerp dat in de geschiedenis vaak onderbelicht blijft. Met het personage van Sisyphus parodieert Reid Kelley het pessimistische gedachtegoed van de Franse dichter en kunstcriticus Charles Baudelaire (1821-1867) die stierf aan de gevolgen van syfilis. De politieke machtsspelletjes en omwentelingen in het 19de-eeuwse Frankrijk voedden Baudelaires teleurstelling in de mens en zijn afkeer van Jean-Jacques Rousseau’s (1712-1778) theorie van de natuurlijke mens. Rousseau geloofde in het ideaal van de natuurlijke mens. Die oorspronkelijke mens, zonder invloed van beschaving en cultuur, was in staat tot eigenliefde en empathie. Volgens Baudelaire echter was de mens zelfs van nature inwendig rot en kon kunst hem geen verlossing brengen. Kunst creëren moest dan volgens Baudelaire ook louter om de kunst.

“De wereld van de video is een wereld van de film

The Syphilis of Sisyphus is de vroegste film van Mary Reid Kelley die in deze tentoonstelling te zien is. Hij onderscheidt zich van de recentere filmtrilogie doordat de kunstenaar hier de historische periode waarin het verhaal zich afspeelt, qua decor en kleding zo trouw mogelijk blijft. Het taalgebruik en de humor zijn echter hedendaags waardoor een spanning ontstaat.

The Minotaur Trilogy, 2013 – 2015

Deze filmtrilogie vertelt het verhaal van de tragische familiestamboom van de Minotaurus vanuit drie verschillende standpunten: respectievelijk familie, seks en liefde. De antieke legende luidt dat de zeegod Poseidon, Koningin Pasiphaë vervloekt om een kind te verwekken met de stier die Koning Minos hem niet wilde offeren. Pasiphaë schenkt het leven aan de Minotaurus, half mens half stier, die opgesloten is in een labyrint en zich jaarlijks voedt met veertien Atheense mannen en vrouwen. De krijger Theseus reist naar Kreta om het beest te verslaan met de hulp van Ariadne, Minos’ dochter. Zo bevrijdt hij zijn volk van de slachtpartijen.

“Ik werd helemaal verliefd op de Minoïsche

beschaving en de Minoïsche schilderijstijl, zoals op hun aardewerk en fresco’s. Het is erg verschillend van die van de Grieken of Egyptenaren: de krullen en dambordpatronen, de extreme schaal, zoals een kleine vaas met een enorme inktvis op bijvoorbeeld. […] Alsof ze de R. Crumb [Robert Crumb (1943-), Amerikaanse striptekenaar] uit de oudheid waren.”

“De wereld van de video is een wereld van de film

Waar de Minotaurus doorgaans symbool staat voor tragische brutaliteit en pathos, is deze in Mary Reid Kelley’s versie een vrouwelijk monster op zoek naar familiale aanvaarding. Pasiphaë houdt het midden tussen de actrices annex sekssymbolen Pamela Anderson en Bo Derek, terwijl Theseus in de film de antieke vruchtbaarheidsgod Priapus wordt. De personages van Priapus en de Minotaurus zijn geïnspireerd op het drama in verzen rond de figuur van Sweeney (*Sweeney Agonistes* uit 1932), geschreven door de Brits-Amerikaanse dichter T.S. Eliot (1888-1965) en op Jorge Luis Borges’ (1899-1986) portret van de Minotaurus in zijn kortverhaal *La casa de Asterión* uit 1947.

“De wereld van de video is een wereld van de film

Mary Reid Kelley’s interesse voor het antieke verhaal van de Minotaurus volgde na een langdurig verblijf in Rome. Ze raakte er ook onder de indruk van de antieke eclecticische architectuur. Zo zag ze een verband tussen de manier waarop de Romeinen een nieuwe bestemming gaven aan stukken architectuur van bestaande gebouwen, en de mogelijkheid om zich de hedendaagse popcultuur toe te eigenen in haar films. In deze trilogie speelt Mary Reid Kelley het anachronisme tussen heden en verleden ten volle uit: niet alleen op het vlak van taal en humor maar ook in het beeld en het verhaal zelf zijn hedendaagse invloeden te bespeuren. De visuele referenties naar uiteenlopende periodes staan hier voor het eerst naast elkaar, als een soort vrije associatie. Zo is het spiegelbeeld van de godin Venus, die in *Priapus Agonistes* belichaamd is door een mopshond, de beroemde Venus van het werk van de Italiaanse renaissanceschilder Sandro Botticelli (1445-1510). Of bevat *The Thong of Dionysus* allusies op muziekgenres zoals rap en r&b of naar muzikidolen zoals Nicki Minaj en Lil’ Kim.

Priapus Agonistes, 2013

Het eerste deel *Priapus Agonistes* (Priapus de Strijder) laat de mythe van de Minotaurus plaatsvinden in de sportzaal van een kerk in het zuiden van de Verenigde Staten. Onfortuinlijke volleybalspelers komen er terecht in de kelder als prooi voor het vrouwelijke monster. Terwijl de Minotaurus door het labyrint dwaalt, houdt ze een imaginair gesprek met haar zus Ariadne en moeder Pasiphaë, en ziet ze een visioen van haar eigen verwekking en geboorte. Eerder dan naar mensenvlees, hunkert Reid Kelley’s Minotaurus naar gezelschap en affectie.

“De wereld van de video is een wereld van de film

Swinburne’s Pasiphae, 2014

Voor *Swinburne’s Pasiphae* maakte Mary Reid Kelley voor het eerst een adaptatie van een bestaande tekst. In *Pasiphae* geeft de Britse Victoriaanse dichter Algernon Charles Swinburne (1837-1909) zijn poëtische visie op de verwekking van de Minotaurus. Wellicht omwille van het expliciet seksuele thema werd Swinburne’s tekst niet gepubliceerd tijdens zijn leven. *Pasiphaë* vertelt hoe de ambachtsman Daedalus, die symbool staat voor de creatieve kracht van de kunstenaar, Pasiphaë bevrijdt van haar kwellende, onvervulde verlangens. In zekere zin situeert de film seksuele taboes historisch door de vinger te leggen op hoe de seksuele diversiteit getolereerd werd in de antieke mythologie en cultuur.

“De wereld van de video is een wereld van de film

The Thong of Dionysus, 2015

In *The Thong of Dionysus*, het laatste deel van de videotrilogie, bezingen Dionysos en drie bacchanten dronkenschap en stellen ze Ariadne voor hen te vergezellen naar het eiland Naxos. Ondertussen zet Priapus zijn jacht verder op de Minotaurus in het labyrint maar stoot hij op het lijk van het monster waar hij verliefd op wordt. De film eindigt met het huwelijk tussen een bewusteloze dronken Dionysos en een wanhopige Ariadne die iedere reden om te leven bijster is.

“De wereld van de video is een wereld van de film

Muurschildering

In zaal 29 realiseerde Mary Reid Kelley een unieke muurschildering: een levensgroot gereproduceerd decor uit de films. Alle graffiti en citaten in deze zaal zijn afkomstig uit de filmtrilogie. De tekeningen en opschriften verwijzen naar de muren van het labyrint van de vrouwelijke Minotaurus, waar de (meestal) verdwaalde bezoekers hun ultieme boodschap achterlieten.

“De wereld van de video is een wereld van de film

Rekwisieten

In zaal 30 toont Mary Reid Kelley verschillende rekwisieten uit de *Minotaur Trilogy*. Dit zijn soms readymade objecten die ze overtekent of overschildert, andere keren zijn het op maat gemaakte props. In M toont ze de drie maskers van de personages Miss Barley, Miss Millet en Miss Spelt uit *Priapus Agonistes*. De enveloppe en de schets van de houten koe zijn dan weer voorwerpen die op Daedalus’ werktafel liggen in *Swinburne’s Pasiphae*.

Collages

Zaal 30 bevat drie schilderijen op papier die verschillende personages uit *Priapus Agonistes* weergeven zoals Priapus, de Minotaurus en Miss Barley. De werken zijn collages: ze zijn samengesteld uit verschillende zwart-wit geschilderde uitgesneden vormen. Deze werken ontstaan na realisatie van haar films. Door het gebruik van uitsluitend zwarte en witte tonen, de summiere gestileerde lijnvoering of de suggestie van uitgevlakte ruimte liggen ze geheel in het verlengde van de specifieke visuele identiteit van de video’s. De werken functioneren als filmstills aan de ingang van een bioscoop: ze geven tegelijkertijd een inkijk in de productie van de video’s en prikkelen de verbeelding.

“De wereld van de video is een wereld van de film

“Wanneer de film af is, maak ik schilderijen van de personages zelf, dat de kans biedt om verschillende beeldkeuzes en –contradicties te duiden die de personages kenmerken.”

“De wereld van de video is een wereld van de film

Foto’s

In zaal 30 zijn ook vijf fotoafdrukken van verschillende gesculpteerde portretten van Algernon Charles Swinburne te zien. Zijn gedicht *Pasiphae* ligt aan de basis van de film *Swinburne’s Pasiphae*. Mary Reid Kelley beeldhouwde ieder portret naar een voorbeeld: respectievelijk twee eigentijdse foto’s van Swinburne (*Swinburne with Flowers* en *Swinburne with Circles*), maar ook portretten door de Britse Prerafaëlieten schilder Dante Gabriel Rossetti (1828-1882), de Schotse schilder William Bell Scott (1811-1890) en de Britse karikatuurtekenaar Carlo Pellegrini (1839-1889). Eerder dan een beeld te schetsen van Swinburne’s persoonlijkheid, situeren deze foto’s hem (kunst)historisch. Tegelijkertijd wordt Swinburne deel van Mary Reid Kelleys artificiële zwart-wit beeldtaal.

“De wereld van de video is een wereld van de film

Performance tijdens Playground

“De wereld van de video is een wereld van de film

Tijdens *Playground* festival brengt Mary Reid Kelley en Patrick Kelley de performance *This is Offal*. Hierin onderzoekt een patholoog een vrouwenlichaam van wie de eigen organen voor verwarring zorgen rond haar zelfmoord. Lever, hart en hersenen nemen het woord en ruziën over wat er precies is gebeurd. In *This Is Offal* stelt Mary Reid Kelley Camus’ filosofie van het absurde als alternatief voor zelfmoord.

“De wereld van de video is een wereld van de film

Donderdag 17.11.16, 21:00 & 22:30
Vrijdag 18.11.16, 19:30 & 21:30
Zaterdag 19.11.16, 19:30 & 21:30
Zondag 20.11.16, 18:00

“De wereld van de video is een wereld van de film

Tijdens *Playground* festival is de set van de voorstelling als installatie te bezoeken. Dit vanaf een half uur voor de eerste voorstelling tot een half uur na de start van de laatste voorstelling. Op zondag van 17u tot 19u. Duur: 13 min | Locatie: STUK Kunstencentrum Leuven, Studio Gratis toegang